

obchodníka není za pravidelných poměrů ani souhlasem, ani vzdáním se práva, však nabývá toho významu tam, kde se měl obchodník ozvati, nesouhlasí-li, a kde jednotlivosti případu nedopouštějí důvodně pochybovati o tom, že by obchodník nebyl mlčel, kdyby nebyl souhlasil. Neodpověděla-li žalobkyně na návrhy, učiněné v řečených dopisech dovo-latelových, nemohl žalovaný důvodně usuzovati ve smyslu § 863 obč. zák., že žalobkyně souhlasila s prodloužením šestiměsíční lhůty na dobu neurčitou a že se byla vzdala smluvního práva v tom směru. Žalobkyně nebyla smluvně povinna, aby žalovaného vyzvala k vrácení zboží do určité doby, naopak povinnost vrátiti žalobkyni neodprodané zboží vyplaceně po uplynutí šestiměsíční lhůty, a to bez vyzvání, stíhala do-volatele, a nezachoval-li se podle smluvených podmínek, musí nésti toho důsledky.

Čís. 16065.

I. Není nezákonností ani zřejmým rozporem se spisy (§ 46, odst. 2 nesp. říz.), zmocnil-li pozůstalostní soud — bez odporu opatrovníka po-zůstalosti — přihlášeného dědice, jemuž správa pozůstalosti nebyla ještě svěřena, k vedení určitého sporu. Takovým zmocněním soud pře-nechal onomu dědici určitý díl správy pozůstalosti.

II. Ani odkazovník, ani nepominutelný dědic nejsou oprávněni k re-kursu proti opatřením soudu za pozůstalostního řízení, nejsou-li p ř í m o ve svých právech dotčeni.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1937, R I 450/37.)

P o z ů s t a l o s t n í s o u d udělil v pozůstalostní věci po Václavu H. st. dodatečně po zahájení sporu řečenou pozůstalostí, zastoupenou přihlášeným dědicem Bedřichem H., k návrhu tohoto dědice usnesením ze dne 9. prosince 1936 D I 589/35 zmocnění k vedení sporu o obnovu základní rozepře Ck III 57/34 vedené u krajského soudu v L., ačkoli přihlášený dědic Václav H. ml. se vyjádřil proti tomu, ježto jde o své-volný a beznadějný spor, jímž vzejdou pozůstalosti zbytečné procesní útraty. Mimo to usnesením z téhož dne přenechal společnou správu uvedené pozůstalosti přihlášeným dědicům jmenovanému Bedřichu H., Václavu H. ml. a Dr. Rudolfu H. (§ 145 nesp. a § 810 obč. zák.), zbaviv dosavadního opatrovníka pozůstalosti Dr. Jindřicha L. jeho funkce opa-trovnické. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu přihlášeného dědice Václava H. ml. do usnesení o udělení zmocnění a odmítl rekurs vdovy Augusty H. a odkazovnice Anny W. do usnesení o přenechání správy pozůstalosti výše uvedeným dědicům.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacím rekursům.

D ů v o d y:

O zmocnění k vedení sporu pro pozůstalost jest zpravidla zažádati před podáním žaloby a předpoklady pro udělení řečeného zmocnění jest

posuzovati podle poměrů v době žádosti a jejího vyřízení. V souzeném případě byla však žaloba Ck III 33/36 o obnovu sporu Ck III 57/34 u krajského soudu v L. jménem pozůstalosti po Václavu H. st. podána dne 10. srpna 1936 přihlášeným dědicem Bedřichem H., aniž bylo předloženo zvláštní, na konkrétní případ znějící zmocnění k vedení sporu, a teprve dne 21. listopadu 1936 zakročil Bedřich H. o dodatečné zmocnění a tím o schválení tohoto kroku. Jest přisvědčiti dovolacímu stěžovateli, že v tomto případě je třeba zkoumati předpoklady pro zmocnění k vedení sporu podle stavu věci v době podání žaloby. Pozůstalostní soud ustanovil pravoplatným usnesením ze dne 17. prosince 1935 Dra Jindřicha L. opatrovníkem pozůstalosti tenkráté neujaté podle §§ 78 a 128 nesp. pat. Dne 20. prosince 1935 se sice přihlásil zůstavitelův syn Bedřich H. podmíněčně za dědice ze závěti a jeho dědická přihláška byla dne 21. prosince 1935 pravoplatně přijata na soud, ale jeho návrhu na přenechání správy a obstarávání pozůstalosti nebylo vyhověno, a tato správa nebyla mu ani v době podání žaloby Ck III 33/36 ještě přenechána. Nezanikl proto do té doby úřad opatrovníka (rozh. č. 15547 Sb. n. s.), zahrnující v sobě i oprávnění zastupovati pozůstalost i výkon její správy. Zůstavitelův vnuk Dr. Rudolf H. podal dědickou přihlášku teprve dne 7. října 1936, dovolací stěžovatel dne 22. listopadu 1936 a o jejich návrhu na přenechání správy bylo rozhodnuto teprve dne 9. prosince 1936. Pozůstalost po Václavu H. st. měla proto býti ve sporu Ck III 33/36 zastoupena opatrovníkem; zmocnil-li však pozůstalostní soud bez odporu opatrovníka pozůstalosti přihlášeného dědice, jemuž správa pozůstalosti ještě nebyla svěřena, k vedení určitého sporu, přenechal mu tím za souhlasu opatrovníka určitý díl správy pozůstalosti, což nezakládá ani nezákonnosti, ani zřejmého rozporu se spisy podle § 46, odst. 2, zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n. (čl. V, č. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. a čl. I zákona ze dne 17. prosince 1936, č. 314 Sb. z. a n.).

Podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu jest nárok z odkazu obligačním nárokem a odkazovník proto jen věřitelem pozůstalosti po případě osoby odkazem obtížená (rozh. č. 15624 Sb. n. s.). Věřitelem pozůstalosti jest však i nepominutelný dědic, jenž ve skutečnosti není dědicem (rozh. č. 10755 Sb. n. s.). Proto nezáleží na tom, že odkazovnice Anna W. ohlásila v pozůstalostním řízení i svůj nárok na povinný díl a že pozůstalé vdově Augustě H. přísluší i výživa. Odkazovníci, pokud nejsou některým rozhodnutím soudu přímo ve svých právech dotčeni, zejména nejde-li o případy uvedené v §§ 158 až 160 nesp. pat., jsou v pozůstalostním řízení omezeni na práva podle §§ 811, 812, 815 obč. zák., svéprávní nepominutelní dědici na práva podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák. (rozh. č. 9360 Sb.). Neprávem dovolávají se dovolací stěžovatelky rozhodnutí č. 8368 Sb. n. s., neboť v případě, o nějž tam šlo, bylo odkazovníci právo k rekursu v otázce správy pozůstalosti přiznáno právě proto, že včas — již v řízení soudu první stolice — učinila návrh podle § 812 obč. zák., tedy skutečně použila práva jí vyhrazeného, kdežto v projednávaném případě odkazovnice tak neučinily. Rozhodnutí rekursního soudu není proto ani ve zřejmém rozporu se spisy, ani nezákonné.